

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Co/393/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612216266
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kmeťová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612216266.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kmeťovej a z členiek senátu JUDr. Drahomíry Dibdiakovej a JUDr. Márie Jamriškovej, PhD. v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. AK Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, menom ktorej koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 14C/167/2012-132 zo dňa 09 februára 2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 14C/167/2012-132 zo dňa 09 februára 2015
p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, návrh na prerušenie konania zamietol a rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

Podanou žalobou (súd spojil na spoločné konanie 10 vecí, vedených o návrhoch žalobcu) sa žalobca domáhal voči žalovanému vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom v exekučnom konaní nesprávnym úradným postupom, a to zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty a preskúmaním vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) bez splnenia zákonných predpokladov na takýto postup. Žalobca tvrdil, že súd prvého stupňa rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 15 dní, ďalej že bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup vykonal komplexné preskúmanie exekučného titulu a tak porušil zásadu legality.

Žalobca podal návrh na prerušenie konania až do rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti žalobcu podanej proti rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci sudcovia Okresného súdu Rimavská Sobota. Žalobca tvrdil, že v konaní o jeho sťažnosti sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Navrhoval, aby súd konanie prerušil až do právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, dôsledkom ktorej podľa žalobcu bude zrušenie rozhodnutia KS vo veci nevyvúčenia sudcu povereného prejednávaním vecí.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie exekučným spisom, pričom vychádzal z toho, že na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia zákon žiadnu lehotu neustanovuje. Dĺžka exekučného konania v tomto prípade od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia až do vydania rozhodnutia, ktorým bola táto žiadosť zamietnutá, nebola podľa súdu prvého stupňa taká, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to vzhľadom na tú skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie z hľadiska zákonných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, čo si vyžadovalo osobitnú právnu úvahu. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že vo veci nedošlo k prieťahom a exekučný súd bol oprávnený skúmať, či predložený exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) nie je v rozpore so zákonom. Nakoľko súd prvého stupňa nemal preukázaný žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, návrh žalobcu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie žalobca odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám, keď žalobcovi ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V pomerne rozsiahlom odvolaní žalobca namietal, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, ďalej že súd prvého stupňa rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ktorý trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní. Tvrdil tiež, že súd prvého stupňa nemohol rozhodnúť vo veci samej z dôvodu, že v čase jeho rozhodnutia nebolo ešte právoplatné uznesenie o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Súd prvého stupňa podľa žalobcu mu odňal možnosť konať pred súdom, keď žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, ani k vykonaným dôkazom, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórne konanie. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je podľa žalobcu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. Podľa žalobcu neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie vo veci v jeho neprítomnosti, súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, obsah a rozsah ktorého si bez uvedenia dôvodov sám určil. Žalobca tvrdil, že jeho práva na rozhodnutie v exekučnom konaní boli porušené.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. v senáte bez nariadenia pojednávania, pričom podľa § 221 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p. bolo miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu zverejnené na úradnej tabuli krajského súdu.

Po zhodnotení skutočností dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav, zistené skutočnosti správne právne posúdil, svojím postupom neodňal žalobcovi právo konať pred súdom a zo strany súdu prvého stupňa nedošlo v konaní k procesným vadám, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z predloženého spisu odvolací súd okrem iného zistil nasledovné skutočnosti.

Návrhom na začatie konania v tejto veci sa žalobca domáhal voči žalovanému vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, a to zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty a súčasne aj preskúmaním vecnej správnosti predloženého exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku súdom prvého stupňa, ktoré bolo podľa žalobcu v rozpore so zákonom. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Žalobca v návrhu na začatie konania vzniesol aj námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej bolo rozhodnuté nadriadeným súdom tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Súd prvého stupňa doručil návrh žalobcu žalovanému na vyjadrenie, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a vyjadrenie žalovaného k návrhu doručil žalobcovi. Na prejednanie veci samej nariadil okresný súd pojednávanie, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a zástupcu žalovaného. Žalobca pred pojednávaním doručil

okresnému súdu žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie tohto konania až do rozhodnutia Ústavného súdu o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu nadriadeného súdu o nevyhlásení zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Okresný súd uznesením vyhláseným do zápisnice o pojednávaní žiadosti žalobcu o zrušenie pojednávania nevyhovet a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, následne vykonal dokazovanie pripojeným exekučným spisom, vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil napadnutý rozsudok.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, súhlasí s dôvodmi napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu poukazuje. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa v tom, že v predmetnej veci nie sú splnené predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, žalobca nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Námietku žalobcu, že v pojednávanej veci rozhodol len vylúčený sudca, odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. O námietke zaujatosti zákonného sudcu vznesenej žalobcom rozhodol v tejto veci riadne nadriadený súd, a to tak, že zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil, pričom sa vysporiadal s námietkami žalobcu, ktorý tvrdil, že o jeho návrhu nemôže rozhodovať sudca rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Uznesenie nadriadeného súdu bolo účastníkom riadne doručené, iné dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Žalobca v návrhu na prerušenie konania tvrdil, že v tejto veci by nemali rozhodovať sudcovia okresného súdu, pretože práve pochybením sudcov tohto súdu došlo u žalobcu k majetkovej škode a nemajetkovej ujme, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom tohto súdu a ktorej ujmy sa žalobca v konaní domáha. O námietkach zaujatosti vznesených žalobcom v tejto veci rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený tak, že z pojednávania a rozhodovania tejto veci nevyhlásil zákonného sudcu v tejto veci. Odvolací súd pritom vychádzal zo záveru, že z pojednávania a rozhodovania tejto veci je vylúčený iba ten sudca okresného súdu, ktorý konal v exekučnej veci, z ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok uplatnený v tomto konaní. Ako to uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, subjektívny názor účastníka konania nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z nestranného a nezaujatého rozhodovania súdu. Najvyšší súd SR už v iných veciach vyslovil názor, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca súdnictvo vykonáva (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010). Podľa názoru odvolacieho súdu nie je tu daný dôvod na prerušenie konania, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie však ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, ktorými namieta porušenie svojich základných práv v takejto súvislosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR skutkovo a právne totožnej veci, sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, sp. zn. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, kde ústavný súd sťažnosť žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci ÚS SR na prerokovanie a rozhodnutie).

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že neexistuje dôvod na prerušenie konania v tejto veci a preto podľa § 219 ods. 1 OSP rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku žalobcu, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď súd prvého stupňa pojednával v jeho neprítomnosti a vykonal dokazovanie exekučným spisom. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca žiadal o zrušenie pojednávania v podstate z dôvodu, že zákonný sudca je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci, iný dôvod na odročenie pojednávania neuviedol, pričom o námietke zaujatosti sudcov okresného súdu vznesenej žalobcom nadriadený súd riadne rozhodol. Podľa názoru odvolacieho súdu boli v tejto veci splnené všetky podmienky na pojednávanie v neprítomnosti žalobcu podľa § 101 ods. 2 O.s.p., okresný súd postupoval v súlade so zákonom, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobcovi bolo riadne doručené aj vyjadrenie žalovaného k návrhu, dokazovanie vykonané v neprítomnosti účastníkov konania pozostávalo z oboznámenia sa s exekučným spisom, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať žalobca priamo v návrhu na začatie konania, iné dokazovanie súd prvého stupňa nevykonával. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol vo veci pred nadobudnutím právoplatnosti jeho uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Takýmto postupom okresného súdu žalobca nebol vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia, tento postup je plne odôvodnený hospodárnosťou konania, s poukazom

na § 170 ods. 1 O.s.p. bol súd prvého stupňa vyhláseným uznesením viazaný, a preto mohol pokračovať v konaní.

Odvolačný súd súhlasí aj so záverom súdu prvého stupňa v tom, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca tvrdil, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS 520/2012 zo dňa 10.07.2013). Podľa názoru odvolacieho súdu bol postup súdu prvého stupňa v tejto veci plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu, pričom odvolací súd uvádza, že aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti je ústavne akceptovateľná vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom.

Odvolačný súd nepovažuje za nesprávny úradný postup exekučného súdu ani to, že exekučný súd riešil otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný už v tomto štádiu konania z vlastnej iniciatívy riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, pričom týmto postupom nedochádza k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu, ako to namieta žalobca, ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul je v súlade so zákonom. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (spotrebiteľ) nebol neplatnou rozhodcovskou zmluvou viazaný a je preto povinný žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierkach, s ktorými je žalobca oboznámený, napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011, 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011, 5Cdo 230/2011 zo dňa 18.09.2012).

Na základe uvedených záverov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil vrátane závislého výroku o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný a vzniklo mu právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže však žalovaný návrh na priznanie trov konania nepodal a podľa zistenia odvolacieho súdu mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.